

Verdwaalde Hagel

Verdwaalde Hagel

Verdwaalde Hagel

**thuis, onderweg en op het
werk**

Han Berghs

Verdwaalde Hagel

'**Verdwaalde Hagel**' is een verzameling van een kleine tweehonderd miniverhaaltjes, korte schetsjes van situaties, gedachten en kleine gebeurtenissen die tot nadenken stemmen, altijd relativerend, met een knipoog, eigenwijsheid en veel zelfspot. De thema's zijn: natuur, vrouwen, seks, drank, de buurt, de maatschappij, jazzconcerten, carrière en onderwijs.

'Verdwaalde Hagel' bestaat uit drie delen:

- Thuis 4
- Onderweg 54
- Op het werk 122

c2015 'Verdwaalde Hagel'
Han Berghs, Maastricht

Verdwaalde Hagel

THUIS

Verdwaalde hagel

Het is stil in huis. Ik zit na te denken over een nieuw onderwerp om over te schrijven. Dan hoor ik wat geritsel achter me. Ik draai me om en zie een muis in de hoek van de kamer zitten. Hij ontfermt zich over wat verdwaalde resten van een broodje hagelslag.

Gisteren was mijn kleinzoon bij me. Hij vraagt altijd om een broodje met een dikke laag boter en zoveel mogelijk hagelslag erin geplet. Voor mijzelf maak ik dan ook zo'n broodje. Heerlijk, bijna een stuk chocoladetaart. Terwijl ik netjes aan tafel het broodje opeet, sjouwt hij ermee door de kamer. De muis heeft blijkbaar wat restanten van het broodje ontdekt, een aangename winterkost, dankzij mijn kleinzoon.

Straks, als het lente wordt, zal de muis naar buiten gaan om daar zijn dagelijkse kostje bij elkaar te scharrelen. Misschien dat de kat van de burens hem dan te grazen neemt, die op zijn beurt eindigt als kraag op de jas van de overbuurvrouw. Het noodlot van het leven in een paar woorden samengevat: alles blijft, maar dan anders.

Ja, nog even en ook mijn tijd is gekomen om te worden uitgestrooid en op die manier een bijdrage te leveren aan de rondgang van de natuur. Reikhalzend en hongerig kijkt het ongedierte er al naar uit. Mijn metamorfose, keurig verspreid, om een tijdje nuttig te zijn als verdwaalde hagel en zo verder.

Godservaring

Zoals alle kinderen, bouwde ik in mijn jonge jaren hutten van takken, planken en alles wat ik daarvoor kon gebruiken. Het ging daarbij vooral om de lol van het bouwen. Niets bijzonders eigenlijk. Toch is mij één situatie heel goed bijgebleven:

Verdwaalde Hagel

Mijn hut van takken op een braakliggend veldje in onze straat was klaar. Ik was alleen, ging in de hut zitten en plotseling kwam er een prettig gevoel van rust over mij. Zo zou het altijd moeten blijven. Die gebeurtenis vond ongeveer zestig jaar geleden plaats. Ik heb het altijd onthouden. Een 'godservaring' las ik later ergens. Dat schijnt bij mensen vaker voor te komen.

Tegenwoordig noemt men dat 'mindfulness', een spirituele ervaring, geleend van het Boeddhisme.

Jaren later, zeker 35 jaar later, nog zo'n moment. Achter in mijn tuin had ik voor mijn kinderen een boerderijtje gemaakt: een huisje met heuse pannen, konijnen, kippen en een eend, compleet met een vijvertje. De kinderen waren naar school of bij vriendjes gaan spelen, dat weet ik niet meer, en ik zat in het huisje op een baal stro met een konijn op schoot. Zo simpel, helemaal mijzelf. Ik dacht eraan toen ik mijn kleinzoon bij hem thuis zag, op een stoeltje voor het konijnenhok. Hij had zijn konijn uit het hok gehaald en hem op schoot gezet, met zijn snoetje naar zich toe gekeerd. Prachtig om te zien. Tot nu toe mijn laatste godservaring en voor mijn kleinzoon waarschijnlijk zijn eerste.

Zuiderlingen

De zaterdag is zo geweldig omdat er een zondag op volgt. Op zondag werpt de maandag al zijn schaduw vooruit en na het eerste toiletbezoek op maandag is het weekend echt voorbij.

De Katholieken hebben dat goed begrepen. Hoogtijdagen zijn altijd met twee achter elkaar: Kerstmis, Pasen en Pinkeren hebben alle drie een tweede dag.

In het zuiden van het land doen we er nog een schepje bovenop. Carnaval duurt bij ons ten minste drie dagen. Zuiderlingen zijn geen dagjesmensen, maar gelukkig ook nog net geen weekdieren.

Verdwaalde Hagel

Pirelli

Ik sta voor het raam en zie een vrouw bij mij het paadje in de voortuin naar de voordeur oplopen. Ik ken haar via via. Ze ziet niet dat ik zie dat zij haar bloesje een knoopje verder open doet. Dan belt ze bij me aan. Ik voel me gevlind. Zo vaak overkomt het me niet meer dat een vrouw uit zichzelf voor mij haar bloesje losknoopt. Ik laat haar binnen en geniet van het inzicht. We drinken samen een glas wijn en praten geanimeerd over allerlei dingen die er eigenlijk niet toe doen. Zij voelt zich prima op haar gemak en schijnt volop te genieten van alle aandacht die ze krijgt.

Ineens moet ze weg. Ze staat op, drukt zich tegen me aan en ik krijg een zuinige kus op mijn wang. Dan is ze vertrokken. Ik kijk haar beduusd na en kan nog net even van haar benen genieten.

Wat had ze me ook al weer gevraagd? Wat moest ik voor haar doen? Ze heeft me op haar manier voor haar mooie karretje weten te spannen. Nou ja, vooruit dan maar, een fraai stukje marketing. Pirelli is er groot mee geworden.

Plukken

Iedereen kent het zondagmiddaggevoel. Als je niet oppast, is dat de domper van het weekend. Op zaterdag weet je dat er nog een zondag komt. Dat is in ieder geval hoopgevend. Maar bij veel mensen is rond vijf uur op zondagmiddag de vreugde van het weekend alweer voorbij. Aan het begin van de middag denk je dat het misschien nog wat kan worden, maar als je niets doet wat je gedachten helemaal in beslag neemt, maakt onverbidlijk een vervelend gevoel zich van je meester en begint het in je kop te stollen. Daar is dan niets meer aan te doen. Zelfs alcohol helpt niet, die versterkt alleen dat misselijk mistige gevoel. De maandag werpt zijn schaduw vooruit. Misschien red je het net zonder ruzie tot Studio Sport: avondeten, bordje op schoot. En daarna is er ook niets meer op tv wat je kan boeien. Weer die maandag in je kop.

Verdwaalde Hagel

En op maandag zelf doe je braaf wat de baas van je vraagt. Ja, een beetje vloeken in de file misschien. Kom op zeg! Als je je dan op maandag zo nodig moet laten plukken, pluk dan in ieder geval zelf de zondag!

Telefoongesprek

Mijn neef is tien jaar ouder dan ik, en elk jaar op zijn verjaardag bel ik hem, om hem te feliciteren. Op een of andere manier is er de gewoonte ingeslopen dat ik hem bij die gelegenheid ook altijd vraag hoe het met zijn potentie is gesteld en of hij 'het' nog doet. Tot nu toe heeft hij mij altijd geantwoord dat zijn vrouw niets te klagen heeft en dat er dus voor mij voldoende 'toekomst' is.

'Weet je,' zei hij bij de laatste keer dat ik hem belde, 'als zij op haar rug ligt, zakt haar inmiddels nogal ruime huid door de zwaartekracht naar beneden en verdwijnen haar rimpels. Ze is dan weer zoals vroeger. En als na een tijdje haar gelukzalige glimlach verschijnt, ben ik niet meer te houden. Ja, God heeft aan alles gedacht.'

Zo'n telefoongesprek, daar kun je wat mee.

Voorspel

Alles is een voorspel, zelfs het naspel. Neem Kerst bijvoorbeeld. De dag na Sinterklaas, soms zelfs nog eerder, begint het al. Je wordt vergeven van de adviezen om kerstavond goed door te komen. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat hoor je de overbekende liedjes, vaak ook nog opgepompt met een stevige beat.

Eten, drinken, mode, make-up, vakanties, mierzoete tv-programma's, kerstverhalen, kerstversieringen en ga zo maar door. En allemaal en alleen als een voorspel op het grootse moment: de kerstavond. Als het dan zover is, zijn we Kerst eigenlijk allang spuugzat.

Het zoete feest van de vrede wordt bij veel mensen een bittere pil van irritatie. Kunnen we ons niet voor één keer

Verdwaalde Hagel

inhouden voor de goede vrede? Nee, dat lukt niet. We drinken te veel, zitten te lang bij elkaar en zeggen te vaak, te snel en te precies wat we van elkaar vinden. Gelukkig gaat ook dat weer voorbij en staat bij de meeste mensen de kerstboom op derde kerstdag al aan de straat.

Terugkijken op Kerstavond kun je ook maar beter laten.

Geen naspel, hoogstens:

'Het volgend jaar doen we het helemaal anders.'

Het voorspel is dan alweer begonnen.

Dichter bij de hemel

Oudejaarsdag. Het knalt al vanaf vanmorgen. Ik denk terug aan het afgelopen jaar, wat er allemaal mis ging en ook de fijne dingen herinner ik me heel gemakkelijk. Het waren er niet zoveel. Het jaar wordt gelukkig weg geknald. Het zoveelste jaar.

In mijn jeugd was de overgang van het oude naar het nieuwe jaar iets magisch. Precies om twaalf uur, daar ging het om. Telkens was ik me dan ook bewust van mijn laatste plas in het oude jaar en de eerste van het nieuwe. Ik herinner me ook nog, dat ik samen met mijn vriendinnetje op mijn studentenkamer dat moment vierde. Precies om twaalf uur hadden wij ons 'hoogtepunt'... Dat waren pas tijden!

Het gaat nog steeds door met knallen. Ja, de jeugd hè? Straks na twaalf uur moet ik zeker weer de straat op om de vrolijke burens een gelukkig nieuwjaar te wensen. Ik hoop dat het stortregent en dat ik snel mijn bed in kan.

Heb ik nog voornemens? Ja, ik ga de kwaliteit van de wijn die ik drink steeds verder opvoeren. Het zal me beslist dichterbij de hemel brengen. Voor de rest, het nakakelen van hoe het was of geweest had kunnen zijn, laat ik graag aan anderen over.

Verdwaalde Hagel

Verongelijkt

Ik zit verongelijkt op de bank. Verongelijkt. Een prachtig woord eigenlijk. Je hebt misschien in de verste verte gelijk of misschien ongelijk. Dat maakt niets uit. In ieder geval ben je tekort gedaan, ongelukkig, nors en zeker zonder schuld, tenminste dat vind je zelf.

Zojuist heb ik de kerstboom afgetuigd. Alles opgeruimd, de kamer gezogen en ik zit even uit te puffen op de bank. Precies in diezelfde tijd blijkt de kwal van een paar huizen verderop ook zijn boom te hebben opgeruimd. Ik zie hem net het kale ding naar buiten brengen.

Daar kan ik dus helemaal niet tegen. Iemand waar ik een hekel aan heb, die dan hetzelfde doet als ik en dan ook nog op hetzelfde moment. Walgelijk. Net zoiets als dat je eetlust wordt bedorven doordat je ziet dat een viespeuk, op hetzelfde moment als jij, een hap van zijn brood neemt.

Terug naar de kwal. Op hoge toon legt hij een andere buur uit waarom hij voor de klus werkhandschoenen heeft aangetrokken: hij wil zijn handen sparen voor het edele werk. Ja, wat dat precies is, kan ik niet verstaan. Sinds mensenheugenis is hij gepensioneerd en hij lijkt mij niet het type dat zijn vrouw fijnzinnig bespeelt.

Die van mij komt net naar beneden, lang uitgeslapen. In plaats van dat ze mij hartstochtelijk bedankt voor mijn ochtendarbeid, gaat ze zwijgend aan tafel zitten en steekt haar eerste sigaret op. Ik kijk naar buiten, verongelijkt.

Schortje

Onlangs was ik bij een lezing over filosofie en de gastspreker hield de mannen onder zijn toehoorders voor, dat ook zij veel vrouwelijke kenmerken hebben. Met enige scepsis luisterde ik naar het verhaal. Hij zei dat wij als mannen daar veel meer voor zouden moeten uitkomen. Mijn echtgenote, die voor een keer was meegegaan, zag ik instemmend knikken. Oh jé...

Verdwaalde Hagel

De volgende ochtend, toen ik wakker werd, overpeinsde ik het verhaal van de filosoof. Misschien heeft hij wel een beetje gelijk. Ja, af en toe ben ik een 'zacht ei'. Ik help zo nu en dan in het huishouden en vroeger heb ik weleens de kinderen een schone luier aan gedaan.

Ik vouwde mijn handen achter mijn hoofd en staaarde naar het plafond.

Oké, hoe zat het ook alweer? In het spectrum van mijn duizend gezichten staat aan de ene kant mijn zachtaardigheid, mijn vrouwelijkheid zoals je wilt. Ik voel inderdaad wel eens scheuten door mijn lichaam gaan als ik iemand zie pijn lijden of zelfs als iemand bijna valt. Het geeft me ook een goed gevoel als ik aardig voor iemand kan zijn, behulpzaam, onderwijzend in de goede betekenis. Oké, vooruit dan maar.

Aan de andere kant van het spectrum, met alle schakeringen daar tussenin, zit mijn harde, mannelijke, intolerante karakter. Een jager. Heerlijk. Wie mij een strobreed in de weg legt of zelfs dreigt te leggen, al dan niet terecht, die vermoord ik met alle soorten van genoegens.

Samengevat, zoals de Duitsers dat zeggen:

'Willst du meinen Bruder sein? Sonnst schlag ich dir deinen Schädel ein!'

Zoiets ongeveer.

In de loop van de ochtend zegt mijn echtgenote:

'Interessante lezing gisteren, hè?'

'Och, niks nieuws toch?'

'Nou...,' begon ze.

Snel onderbrak ik haar, en met enige stemverheffing:

'Als je nu maar niet denkt dat ik een schortje aan ga doen.'

Ze keek me fronsend aan, maar zei verder niets. Even later vroeg ik toch maar of ze nog koffie wilde.

Verdwaalde Hagel

Voornemens

Zo langzamerhand, wel erg laat voor mijn leeftijd natuurlijk, begin ik te begrijpen wat ik moet doen om mij goed te voelen. En dan heb ik het niet over gezonde voeding, veel bewegen en regelmatig goede seks. Daar gaat het niet over. Nee, de sleutel tot welbevinden is veel eenvoudiger en ook nog eens voor iedereen haalbaar. Zet je schrap, hier komt het:

Bepaal elke dag, 's avonds voor het slapengaan, wat je de volgende dag gaat doen. Verheug je daarop en voer je voornemens ook daadwerkelijk uit. Ik bedoel niet wat je sowieso aan werk moet verrichten om in je levensonderhoud te voorzien. Nee, het gaat om iets extra's dat nuttig of aangenaam is, wat iets oplevert, hoe klein en in wat voor vorm dan ook. Neem je dingen voor die echt bij je passen en vooral, maak je daarbij niet ondergeschikt aan de verkeerde keuzes van anderen want dat voelt nooit goed.

Schrale troost

Madame Bovary van Gustave Flaubert is een van mijn favoriete romans. Ergens in het boek beschrijft Flaubert, dat Emma, Madame Bovary, verlangend uitkijkt naar de verlossing van haar ondraaglijke eenzaamheid, zoals een zeeman in nood de horizon afzoekt om 'in de mistige verte een wit zeil te ontdekken.'

Elke ochtend hoopt zij dat het zal gebeuren en ze verwondert zich erover dat dit niet zo is. En bij zonsondergang verlangt ze, dat haar verlossing de volgende dag zal plaatsvinden.

Hoeveel mensen zijn er niet, die dit verlangen herkennen? Het verlossende bericht dat niet komt, de dagen die verstrijken, opgeslokt door banale zaken die belangrijk zouden zijn. Altijd maar wachten, tevergeefs.

Je kunt al vroeg op de dag een borrel nemen, maar het verlangen verdoven, werkt maar even, net zoals de schrale troost je verbonden te weten met Madame Bovary en al die anderen.

Verdwaalde Hagel

Klotsend water

Ik zag laatst een programma op de tv waaraan een commentator meedeed, waarvoor ik grote bewondering heb. Hij heeft overal een mening over, vaak verrassend, onorthodox en in fraaie directe taal geformuleerd. In het programma werd hem gevraagd wat hij van astrologie vond.

'Klinkklare onzin. Het zou verboden moeten worden!'

Meestal ben ik het met hem eens, maar nu twijfel ik toch.

Vaak lijken mensen met hetzelfde sterrenbeeld in hun gedrag toch echt wel op elkaar. Of dit komt door de stand van de sterren, weet ik niet. Maar laat ik nu even uitgaan van wat ik wel weet.

De maan bijvoorbeeld, het dichtstbijzijnde hemellichaam.

De geleerden zijn het erover eens dat de bewegingen van eb en vloed ontstaan door een samenspel van de aantrekkingskracht van de maan en de draaiing van de aarde en de maan om hun gemeenschappelijk zwaartepunt. Enorme watermassa's worden zodoende in beweging gezet.

Dat moet toch ook op de mens van invloed zijn?

De mens bestaat voor meer dan de helft uit water. Bij vrouwen is dat ongeveer 50 %. Bij mannen zelfs 65 %, maar dat terzijde. Is het dan zo gek te veronderstellen dat wij door datzelfde mechanisme beïnvloed worden? In mijn leven wisselen eb en vloed elkaar voortdurend af. Op gezette tijden heb ik zelfs last van springtij. Mijn echtgenote kan daarover meepraten. Als mijn zonnige humeur, de maan en mijn aardse behoeften op één lijn staan, viert mijn waterhuishouding hoogtijdagen...

Wat voor mij geldt, gaat ongetwijfeld ook op voor lotgenoten. Je kunt natuurlijk elkaars waterstanden in de gaten houden, maar misschien kun je toch af en toe eens naar boven kijken. Dan weet je wat je te wachten staat.

En onze commentator? Ik verdenk hem er stiekem van dat hij drommels goed weet dat zijn originaliteit in hoge mate bepaald wordt door springtij. Hij zal dat wel nooit toegeven. Stel je voor, zijn spitsvondigheid als gevolg van klotsend water.

Verdwaalde Hagel

Flauwe kul

Ik las zojuist een stukje van een filosoof die het over Nietzsche had. Heel geruststellend waren zijn woorden, dat het leven zich niet haast naar het einde der tijden, maar dat het leven de 'eeuwige wederkeer van hetzelfde' zou zijn:

'De idee van een lineaire tijd is een uitvinding van het Christendom. Tijd bestaat niet en kan dus ook niet voorbijgaan,' aldus de filosoof.

Maar als ik 's morgens in de spiegel kijk, constateer ik elke keer dat er wel degelijk iets voorbij is. Tegelijkertijd besef ik ook, dat ik er over een half jaar helaas de hele dag zo uitzie...

Toch bieden de ideeën van Nietzsche veel troost. Dat alles wat ik doe, zal blijven en dat niets voor niets is geweest. Dat ik telkens terugkom als iets of iemand anders.

Van de andere kant, alle flauwe kul die we over het leven denken te moeten schrijven, blijft natuurlijk ook voor eeuwig rondspoken.

Onder het stof

Bernlef zei:

'Er bestaan geen herinneringen, alleen maar verhalen.'

In deze woorden schuilt voor duizenden schrijvers, en ook voor mij, de verklaring voor de drang tot schrijven: In woorden en zinnen trachten te vangen wat je ziet, meemaakt, voelt en van iets vindt. En vervolgens het zoeken naar de meest geschikte vorm om de 'vangst' beschikbaar te maken voor anderen. Een gedicht, roman, novelle, column, studieboek of een kreet wellicht, maar geen herinnering, geen retrospectie, maar een schot naar voren, naar morgen. Zelfs de beschrijving van de geschiedenis is telkens weer een kleuring van het verleden door de actuele opvattingen van de geschiedschrijver.

Schrijvers lijken een strijd te voeren, een hopeloze weliswaar, om te overleven, om morgen telkens opnieuw te willen halen.

Verdwaalde Hagel

'Wie schrijft, die blijft,' zegt men toch?

Och, als mijn pen is opgedroogd en ook mijn drang tot schrijven langzamerhand afneemt, ben ik ook wel aan verdwijnen toe.

'Teruggekeerd tot stof,' zal de dienstdoende plichtpleger zeggen.

Mijn verhalen zijn het hopelijk gegeven wat langer te blijven dan ik. Onder het stof desnoods.

Kringloop

Ik kan maar heel moeilijk iets weggooiden. Alles bewaar ik. Voor later, denk ik dan. Zelfs de houten klompjes van de kinderen heb ik bewaard. Ze zijn alweer te klein voor mijn kleinkinderen. Alles heb ik nog: kinderfietsjes, autopeds, poppen, speelgoedauto's, LEGO, blokken, kleren die mij niet meer passen en al lang uit de mode zijn, boeken, ook nog uit mijn studietijd van de kweekschool en ga zo maar door. Zelfs serviesgoed voor een heel hotel heb ik, bijzonder incompleet, dat wel.

Af en toe, in een goedgeefse bui breng ik wel eens wat naar de kringloopwinkel. De dag erna krijg ik daar weer spijt van.

Mijn echtgenote en ik zijn ook meesters in het kopen van spullen die afgeprijsd zijn en eigenlijk best wel eens van pas zouden kunnen komen. Thuis worden ze keurig opgeborgen en vervolgens vergeten. Zelfs bij etenswaren overkomt het ons de laatste tijd nogal eens, dat we bij het enigszins ordenen van onze voorraadkast er overheerlijke producten tegenkomen waarvan de houdbaarheidsdatum al lang is verstreken. Rest ons niets anders dan ze weg te gooien.

Op dergelijke momenten denk ik weleens dat onze eigen uiterlijke houdbaarheidsdatum gevaarlijk dichterbij aan het komen is, en dat we binnenkort in de kringloop een nieuwe dimensie tegemoet zullen gaan.

Maar misschien komen ze ons straks wel tegen, bij het opruimen.

Verdwaalde Hagel

Hangplek

Er zijn mensen, mannen en vrouwen, die het verschil niet meer weten tussen een kip en een ei, tenminste, zo lijkt het wel. Natuurlijk, als een kip op een paar eieren zit te broeden, is niemand verbaasd als er na een tijdje kuikentjes uit de eieren kruipen, terwijl dit eigenlijk hoogst verbazingwekkend is, maar daar gaat het nu niet om. De logische gang van de natuur begrijpen de mensen wel: kip legt ei, ei wordt kuiken en kuiken wordt kip, en dan weer van vooraf aan. Maar als iemand, na enkele dartele en vruchtbare jaren om uiteenlopende redenen het welletjes vindt en zijn of haar partner 'op rantsoen' zet, is hij/zij ten minste verbaasd, als de ander regelmatig 'buiten de deur eet' of daar in ieder geval heerlijke fantasieën over heeft. Hoezo kip en ei?

Enfin, de thuisblijver voelt zich opeens slachtoffer van de ander en van de natuur.

'Dat komt zeker omdat bij mij het een en ander is gaan hangen.' Ja, ja, geef de natuur maar de schuld, maar misschien heb je de 'Goddelijke gaven' van de ander ook alleen maar laten bengelen en de vrolijke opwinding van weleer ingeruild voor nederige bedrust.

Het kan verkeren, de vrolijke slaapkamer als trieste hangplek voor soepkippen en geplukt gevogelte...

'Use it or loose it,' zeggen ze in Amerika. Met behulp van enige verse ingrediënten, naar smaak en behoefte aangevuld met alcoholica en wat langer door pruttelen, kan het best nog lekker worden... En dat is altijd nog praktischer (je hoeft de deur niet meer uit). 'En ook veel goedkoper,' voegde de Hollander er aan toe.

Zaklamp

Iedereen kan het zien, ik ben inmiddels een wat oudere man geworden. Ik vind het best hoor. Van oudere mannen wordt trouwens gezegd dat ze met enige regelmaat nog behoorlijk

Verdwaalde Hagel

seksueel actief kunnen zijn. Over mijn eigen seksleven ga ik het hier natuurlijk niet hebben. Ik vertel tussen de regels al veel te veel over mezelf. Maar in het algemeen geldt toch, dat in relaties na veel jaren van lief en leed, de echtelieden elkaar de status van familiair erfgoed toebedelen. De relatie als statisch monument.

Je kunt proberen daar niet aan toe te geven en bijvoorbeeld vóór het vrijen het licht uit te doen. Maar ik heb een andere suggestie. Iedere connaisseur weet dat de tepels van een vrouw niet veranderen (ik zal bij haar navraag doen naar wat van mannen hetzelfde blijft...). Daarom, als dan toch het licht uit moet, misschien vooral vanwege je eigen monumentaliteit, neem eens een zaklamp mee voor onder de dekens. Een beetje scheerlicht doet wonderen.

Fijne keuken

Mijn echtgenote is al naar bed en ik zap nog even langs wat tv-zenders om te kijken of er nog iets interessants te zien is. Ik kom in een of ander kookprogramma terecht waar een kalkoen wordt gevuld. Als de camera uitzoomt, zie ik tot mijn verbazing dat ik naar een pornofilm aan het kijken ben, waar iemand iets heel ingewikkelds met zijn vingers in een vagina doet. De vrouw in kwestie roept daarbij van alles waar ik de indruk van zou moeten krijgen dat zij het fijn vindt wat met haar gebeurt...

De associatie met de kalkoen krijg ik niet meer uit mijn kop. Gelukkig voor de kalkoen zou die al lang dood zijn, en van het proppen niets mee hebben gekregen.

Ik zet de tv uit en ga naar boven.

'Dat moet toch fijnzinniger kunnen.'

'Wat bedoel je?'

'Oh, ik keek net naar een programma over de fijne keuken.'

'Ja, ja, welterusten.'

Verdwaalde Hagel

Quatre mains

Van huis uit heb ik, net zoals zoveel mensen, van alles meegekregen. Wat mij betreft, onder andere twee dingen die altijd met elkaar aan het wringen zijn. Ik heb geleerd dat je voor jezelf moet zorgen, maar dat je ook de zorg voor elkaar hebt en de gezamenlijke verantwoordelijkheid voor huis, tuin en keukenzaken. En dat gaat niet altijd samen.

Bijvoorbeeld, als ik fijn aan het piano spelen ben, voel ik me tegelijkertijd ook altijd een beetje schuldig dat ik niet mijn kast opruim, de tuin niet verzorg, het schilderen van het wandje telkens maar uitstel en mijn echtgenote niet help bij de wat zwaardere klusjes in het huishouden.

En, als ik niet speel en wel mijn kast opruim, de tuin verzorg, een wandje schilder en mijn echtgenote wel help bij het huishouden, ben ik al snel onuitstaanbaar.

Ik heb het nooit echt kunnen verenigen. Misschien is het tijd voor 'quatre mains'?

Zonder drank

De oude man, een onbekende dichter, zit gebogen over zijn blocnote. Rechts van hem een halfvolle fles wijn, met een glas ernaast. Hij neemt nog maar een slok en begint tegen de fles te praten:

'Ik heb ooit geschreven dat ik altijd met een gevoel rondliep alsof ik één keer te weinig had gevreeën, maar ik heb nu het gevoel dat ik tot mijn honderdste flink vaak aan de bak zou moeten om het tekort aan de overheerlijke gymnastische oefeningen enigszins te compenseren. Vroeger kon ik drie keer per dag. Nu drie keer per week. Verdomme, wat heb ik zitten suffen, zeg. Ik had al die sletten moeten pakken. Twee tegelijkertijd, had ook gekund. Zie mij hier eens zitten staren boven mijn blocnote. Confidenties toevertrouwen aan papier. Half dronken, hitsig en niemand die zich nog meldt.